

Zes huizen met luiken

Zes huizen met luiken

En geheimen

Pieter van Groenewoud

Schrijver	Pieter van Groenewoud
Coverontwerp	Pieter van Groenewoud
Foto's	Pieter van Groenewoud
Redactie	E editor mei 2025
ISBN	9789465125282

© pietervangroenewoud

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt in enige vorm of wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Samensteller en uitgever zijn zich volledig bewust van hun taak een zo betrouwbaar mogelijke uitgave te verzorgen. Niettemin kunnen zij geen aansprakelijkheid aanvaarden voor onjuistheden die eventueel in deze uitgave voorkomen.

Wil je Pieter iets vragen of vertellen? Dat kan! Stuur een mail naar de uitgever of naar pcvangroen@gmail.com.

Dit is een roman met hier en daar enige historische feiten.

Alle personen in deze roman werden door de auteur verzonnen en elke gelijkenis met levende of dode figuren berust op louter toeval. De geografische decors zijn eveneens verzonnen. Veel achtergronden zijn echt hoewel enkele in dit boek beschreven etablissementen fictie zijn.

In de Vaucluse (Frankrijk) lijkt het alsof de inwoners het met elkaar hebben afgesproken om de raamluiken in een lavendelblauwe tint te schilderen. De meeste huizen dragen deze prachtige, heldere kleur. Het contrasteert mooi met de warme gele tint van de stenen waaruit de huizen zijn opgetrokken.

Nee. No.

Dit verhaal draait niet om houten luiken bij ramen in een Zuid-Frans dorp. Het is een verhaal over een groep mensen die in zes huizen wonen, een geheim verbergen en elkaar niet kennen totdat ze betrokken raken bij een vreemd spel, dat vooral om de aantrekkelijke prijs draait.

Maar wat hebben de houten luiken daarmee te maken? Nou, lees dit boek en u zult er vanzelf achter komen. De bewoners die u in de volgende pagina's zullen vermaken, stellen zich eerst aan u voor.

Leugens, liefde, haat, verdriet, geluk, wijn en geld: Les Six Volets.

Met dank aan Volkert en Christine

INHOUD

Proloog

I De bewoners

II Het begint

III De finale

Epiloog

Proloog

De vakantiegangers liggen relaxed op een van de dekken te genieten van de zon, het zwembad en de exotische cocktails met smakelijke hapjes. Een band speelt muziek uit Zuid-Amerika. Er lijkt geen probleem te zijn totdat plotseling de scheepshoorn klinkt. Drie keer een lange toon.

Heftig geschrokken kijkt iedereen om zich heen, maar al snel wordt duidelijk dat er iets ernstigs aan de hand is, want het personeel rent ongeorganiseerd heen en weer. De rustige situatie verandert in paniek en de mensen bewegen zich naar de dichtstbijzijnde gangboorden, zoals ze zijn geïnstrueerd bij een noodsituatie. Is dit weer een oefening, zoals eerder in Barcelona? Vragen sommigen zich af.

Maar ze zijn zich allemaal bewust van de ware betekenis van dit signaal. Nood. In hun opvallend witte uniformen weet niemand van het duizendkoppige cabinepersoneel nog wat er aan de hand is en vraagt hen om kalm te blijven en hun reddingsvesten aan te trekken. Ondertussen wachten ze op instructies die maar niet komen. Dit maakt hen ongemakkelijk. Titanic.

Op de brug draait een blauw zwaailicht onrustig en een schrille fluittoon geeft aan dat er ernstige problemen zijn op de Fantasy of The World. De tweede stuurman, die nog in opleiding is, is de enige officier op de brug van het 250.000 ton zware cruiseschip met zeveneneenhalf duizend passagiers aan boord, onderweg naar Rome. De kapitein en eerste officier hebben de stuurhut een half uur geleden verlaten, omdat dit deel van de route bekend staat als rustig, waardoor ze het commando aan de jonge officier konden overdragen. Die jonge officier ziet tot zijn schrik op de radar dat een ander vaartuig op aanvaringskoers ligt en scant onmiddellijk de zee met zijn verrekijker op zoek naar het betreffende schip. Hij drukt op de alarmknop en de hoorn klinkt drie keer en langdurig. Groot alarm.

Dergelijke incidenten in dit druk door toeristen bevaren zeegebied komen vaak voor, maar wat hem ongerust maakt, is dat de kapitein van

het andere schip niet reageert op eerder verzonden waarschuwingssignalen die automatisch in dit soort situaties worden verstuurd.

Nadat hij de scheepshoorn heeft geactiveerd en wederom geen respons ontvangt, besluit de eerste officier, die inmiddels de stuurhut is binnengekomen met zijn hemd nog uit zijn broek, onmiddellijk om de koers te wijzigen. Het grote schip is uitgerust met zeer moderne en krachtige motoren, waardoor een aanvaring met de zeilboot, die enkel met de fok vaart, wordt voorkomen. Het personeel aan boord van het cruiseschip is met enige vertraging op de hoogte gesteld en heeft daarna de gasten gerustgesteld. Even later stormt de kapitein, gekleed in een felgele zwembroek en een Hawaï-shirt, de stuurhut binnen. Nadat hij op de hoogte is gebracht van de situatie en bevelen heeft gegeven, roept hij de tweede stuurman bij zich en geeft hem woedend een reprimande.

‘Drie keer langer is een noodsituatie, korte stoten vormen een risico voor aanvaringen. Wat een onzin!’ roept de kapitein terwijl hij de eerste officier een groet brengt en wegloopt. Hij slaat de deur stevig achter zich dicht.

Nadat ‘vals alarm’ uit de luidsprekers klinkt, keren de gasten opgelucht terug naar hun ligstoelen of gaan naar de cocktailbar. Ze hebben geen idee wat er aan de hand is. De achterkant van het gigantische cruiseschip passeert op minder dan twintig meter van een zeilboot.

De Franse kustwacht, die gewekt is door de noodoproep van het cruiseschip, arriveert binnen een kwartier en vaart langzaam dichterbij naar het twaalf meter lange zeiljacht. Er lijkt niemand aan boord en de automatische piloot is ingeschakeld. De agentschappen gaan aan boord en doorzoeken de kajuit waaruit blijkt dat het schip verlaten is. Er is geen enkel teken van een ongeluk of criminele activiteit.

Ze slepen het schip naar de haven van Nice. De havenmeester herkent het jacht, genaamd ‘BiBi’, meteen.

Wat enkele weken daarvoor gebeurde...

I. De Bewoners

Grote, donkere wolken vol met bloemkoolachtige vormen dreigen het schattige dorpje te overvallen met een regenbui die mogelijk enkele uren zal aanhouden. De dorpelingen versnellen hun stappen als ze omhoogkijken en doen hun boodschappen in een razend tempo. In een haast brengen ze de meubels van de terrassen in veiligheid. Een van de vele zwervers die het dorp bevolken lijkt nergens last van te hebben en laat zich niet afleiden door een paar druppels regen uit de lucht.

Deze zwerver noemt men George, omdat hij opvallend veel gelijkenis vertoont met een bekende Franse artiest met dezelfde naam, die in 2013 is overleden. Met zijn versleten kleding en oude leren schoenen zonder veters zit hij achteroverleunend tegen de muur van het gemeentehuis. Voor hem op de grond staat een blikje en een kartonnen bordje met de boodschap dat hij om geld vraagt. Hij kijkt voor zich uit met een opmerkelijk blijde uitdrukking. Iets maakt hem bijzonder, maar dat is